

DĚRAVÉ CISTERNY

William Branham

Mluvené Slovo je originální semeno.

Děravé cisterny

Jeffersonville 26.7.1964

Modleme se.

Pane, my nyní věříme. Věříme v Syna Božího, a tím přijímáme skrze Něho věčný život. Dnes odpoledne, vlastně večer, jsme se opět shromáždili k bohoslužbě. Důvěřujeme Ti, že nám dáš zvěst a to, co dnes večer má být řečeno. Věříme Ti, Pane a očekáváme Tě. Řekl jsi, že ti, kteří Pána očekávají, získávají novou sílu, že jim narůstají křídla jako orlům. Prosíme o to, ó Bože, abys nám dnes večer tuto povznášející sílu daroval, zatímco na Tebe čekáme.

Děkujeme Ti za tyto lidi; za to, co pro Tebe a také pro mě znamenají. za to Ti děkuji, Otče. Oni jsou Tvými drahokamy. Prosím, ó Bože, aby ses jim dnes večer zjevil, jak potřebují. Jsou-li zde nemocní, ať jsou uzdraveni. A jestliže někdo ve svých myšlenkách pochybuje, daruj mu jasno, Pane. Obšťastni nás prostě Svou přítomností a Svými požehnáními, neboť je potřebujeme, Pane. TY jsi všechno, co potřebujeme, neboť bez Tebe nemůžeme nic činit.

Prosíme, abys přijal náš dík za všechno, co jsi učinil. Ve jménu Ježíše Krista vyhlížíme po Tvých požehnáních. Amen. Můžete se posadit.

Tento nedělní večer je tu o poznání chladněji než posledně. Jsme vděční našim bratrům, kteří věrně pracovali při zavádění klimatizace. Dva nebo tři z nich znám. Bratra Mika Egana vidím tamhle vzadu. Bratr Mike a bratr Sothman, bratr Roy Roberson, myslím, a bratr Wood tady spolu s jinými usilovně pracovali a snažili se ji zabudovat, abych dnes mohl přinést tuto zvěst. Jsme za to vděční.

Bude-li Pán chtít, chtěl bych mít příští neděli bohoslužbu s uzdravováním a modlit se za nemocné. Ta bohoslužba bude zaměřena na uzdravování, bude-li Pán chtít.

Dnes dopoledne jsem viděl tu spoustu kapesníků, a modlil jsem se nad nimi. Zatímco jste se modlili a zpívali, modlil jsem se nad kapesníky, a dnes večer je jich tu ještě více. Věříme, že Bůh nemocné uzdravuje a jsou mnohá mocná svědectví o uzdravení mezi námi a na celém světě. Jsme za to vděční.

Protože budu krátký čas pryč, a my jsme se tolik zabývali poučováním a zvěstí, myslím, že by bylo dobré, kdybychom příští neděli měli bohoslužbu s uzdravováním a modlili se za nemocné. Jsme plni důvěry, že nám Bůh dá nádherný čas.

Mnozí z vás musí ještě dnes večer urazit mnoho mil. Dnes jsem mluvil k některým skupinám v kavárně Blue Boar, kde jsem jedl; k mnoha příjemným lidem. Podával jsem si s nimi ruku, a rozmlouval jsem s nimi; s lidmi, které jsem dosud ještě neznal, ale chodí sem do sboru. Jsem za takové

přátele vděčný, chtěl bych každému z vás poděkovat. Někteří natrhali ostružiny a přinesli nám je. Někdo nám přinesl kbelík sirupu nebo melas. Myslím, že to bylo něco takového. Nevíte, co to pro nás znamená. Ráno se zvednu, vyjdu z domu a někdy je něco tady.

Jednou ráno přišel jeden bratr, kterému se dařilo opravdu velice špatně. Neměl oblečení a chtěl, abych šel s ním, a opatřil mu je. Když jsem vyšel ven, skoro jsem zakopl o koš ostružin, který tam byl postaven. Ptal jsem se: „Ty ostružiny jsi přinesl ty?”

Odpověděl: „Ne, s tím nemám nic společného. Byl jsem tu již před rozedněním a již tu stály.” Byl to můj milý bratr Ruddel, který mi je přinesl. Těchto věcí si velice vážím.

Billy Paul se předtím zmínil, že v tomto shromáždění byla dnes pro mne vybrána oběť lásky. Děkuji vám za to. Ale nechtěl bych, abyste to činili. Velice si vážím vaší námahy a všeho ostatního, ale nebylo to potřebí. Pán vám požehnej. Víte, že Bible říká: „*Co jste při jednom z těchto nejmenších učinili, to jste Mně učinili.*”

O té zvěsti jsem s vámi mluvil velice jasně. Někteří lidé snad mají dojem, že myslím, že Ježíš přijde ráno nebo ještě dnes večer. To také činím. Neříkám, že to tak bude. Možná, že ještě ani příští týden nepřijde, ale až v příštím roce. Mohlo by to trvat ještě deset let. Nevím, kdy přijde, ale chtěl bych, abyste stále pamatovali na jedno: Buďte připraveni každou minutu a každou hodinu. Jestliže On dnes nepřijde, mohlo by to být zítra. Pamatujte na to, že přijde.

Nevím, kdy udeří má poslední hodina na této Zemi, ani nikdo z nás to neví. Nikdo z nás neví, kdy On přijde. Podle Jeho vlastních slov ani On sám to neví. Řekl, že jen Otec ví, kdy přijde; a že to neví ani Syn. To bude, až nám Jej Bůh opět pošle. Ale vyhlížíme po Jeho příchodu. Jestliže nepřijde v mé generaci, tak možná v další. Když ne v této, přijde v další. Ale co se mne týče, mohu sotva vidět, že by zbýval ještě nějaký čas. Jak to vidím já, mohlo by se to stát každou minutu. Neznamená to, že uvidíte, jak se nebesa promění atd. o tom příchodu nyní nemluví. Já mluvím o vytržení.

Vidíte, On přijde třikrát. ON přijde ve třech označeních Syna. ON přichází ve třech podobách, jako Otec, Syn a Duch svatý, a vždy tentýž Kristus, pokaždé stejný Bůh.

Víme, že On přišel a přinesl tři díla milosti: ospravedlnění, posvěcení křest Duchem svatým. V Bohu všechno dochází ve „třech” ke svému dokonání. Tak poprvé přišel, aby spasil Svoji Nevěstu; po druhé přijde, aby Svoji Nevěstu doprovodil ve vytržení; po třetí přijde se Svou Nevěstou – Král a královna. Tento příchod očekávají mnozí lidé. Ale jestliže přijde nyní, sotva se to někdo dozví. Jen ti, kteří jsou připraveni, budou vědět, kdy On přijde. Lidé budou

prostě nezvěstní. Nebude se vědět, co se s nimi stalo. V jediném okamžiku budou vzati pryč. Budou nahlášeni jako nezvěstní. Ale oni budou v jediném okamžiku, v jediném momentu proměnění. Buďte k tomu vždycky připraveni. Bude to strašné, až jednoho jitra bude scházet jeden příbuzný a nikdo ho nenajde. Nebylo by víc než hrozné vědět, že je to pryč, a vy jste tu zůstali? Zůstávejte jednoduše před Bohem.

V příštím týdnu, dá-li Pán, v pondělí, bude-li Bůh chtít, odvezu svoji rodinu do Arizony, kde děti chodí do školy a pak se zase vrátím.

Nejedu tam, abych tam zůstal, neboť tam nemám žádná shromáždění, kvůli nimž bych tam musel zůstat. V Arizoně jsem málokdy; jsem vždy někde na cestách. Příští pondělí tam zavezu svoji ženu a opět se vrátím. Odtud pak pojedou do Britské Kolumbie a potom do Colorada. Krátce před vánoci se vrátím na chvíli do Arizony, snad na dva, tři dny, abych odvezl rodinu, abychom mohli vánoční svátky prožít tady. Dá-li Pán, budou se tady v tom týdnu až do Nového roku konat shromáždění.

Vlastně jsem desetkrát více zde než tam. Nemáme tam ani sbor, ani bohoslužby. Nejsou tam bohoslužby. To je na tom to zlé; nemám žádné místo, kam bych mohl poslat děti, aby slyšely tuto zvěst, jako ji vaše děti zde slyší. To je nedostatek, který máme.

Všem se tam ale zdravotně vede lépe. Klíma je horké a suché, ale děti se zdají být zdravější. Já tam nejsem dost dlouho, abych věděl, jestli je to zdravé nebo ne. Jsem stále na cestách – myslím, že jsem se narodil jako vandrák.

Má žena mě nazývá „ustavičným větrem“ nebo vlastně „sypkým pískem“, nebo jak se tomu říká. Víím, že je tady, a že to po bohoslužbě uslyším. Vííte, co míním. Jinými slovy, jsem stále v pohybu. Jsem nyní dvaadvacet let ženat a někdy mám za to, že jsem doma cizincem, protože jsem stále na cestách. Ale vyhlížím po čase, že se jednoho dne usadíme ve vlasti. Nyní ale jsme stále ještě uprostřed boje. Proto se chceme modlit.

Nezapomeňte příští neděli dopoledne, dá-li Pán, přivést s sebou nemocné a trpící. Přijďte včas a posaďte se. Bude tu pravděpodobně množství těch, za které se budeme modlit, takže budeme muset rozdat modlitební lístky. Ale když jich tu nebude tolik, nebudeme rozdávat žádné lístky. Ale jestliže tu budou dva, tři tucty, abychom mohli utvořit modlitební řadu, potom rozdáme modlitební lístky. To se dělá přibližně hodinu před bohoslužbou. Asi v 8:00, případně v 8:30 hodin, bude kaple otevřena a modlitební lístky rozdávány. Hleďte, abyste sami přišli a přivedli s sebou také své příbuzné. Přiveďte je s sebou sem. V kapli bude příjemně a chládek. Jestliže jsou nemocní, učiníme všechno, co budeme moci, abychom se za ně modlili.

Ještě jednou vám děkuji za tu obět' lásky.

Nyní budeme číst ze Slova Božího a připravíme se pro tu událost, až On zase přijde dolů, aby nám dal Své Slovo. Víme, že můžeme to biblické místo přečíst, ale Bůh musí zjevit souvislosti. Můžeme vzít nějaké biblické místo, ale zjevit ty souvislosti může jen Bůh.

Zatímco si otevřeme knihu Jeremiášovu kapitolu 2, chtěl bych ještě říci, že jsem rád, že mezi sebou máme bratra Lee Vayle, drahého bratra v Pánu, a ještě jednoho bratra, na jehož jméno si nemohu vzpomenout. Je to bratr Willard Crase. Ty bratry z Arkansasu jsem také viděl: Bratra Johna a ty z okolí Popular Bluff; rovněž bratra Blaira, bratra Jacksona, bratra Ruddela a mnohé jiné, které všechny nemohu zmínit. Přál bych si, abych mohl všechny vyjmenovat, ale to není možné. Vy to chápete. Zde vidíme sedět bratra Bena Bryanta. Obvykle sedává v rohu a to, co říkám, potvrzuje s „Amen”. Bena každý pozná podle hlasu.

Jednou jsme byli v Kalifornii a já jsem tam kázal v údolí u baptistů. Oni postavili veliký stan a byli mezi nimi významní baptisté. Odnikud jsem nezaslechl ani jedinkrát „Amen”. Měl jsem obavy, že některým ženám by se mohla oloupat barva z obličeje. A víte náhle jsem spatřil, že se zvedl pár nohou, a také dvě velké ruce, černé vlasy zavlály a někdo křičel: „Áááámen!” Podíval jsem se tam a ptal se: „Bene! Odkudpak jsi přišel?” On s tím „Amen” přišel opravdu velmi vhod.

Vidím, že jeho žena si jej prohlíží. Nuž, on již trochu ztrácí ty černé vlasy, ale to je v pořádku. o to se nestarej. Já jsem ty své ztratil již dávno.

Nezapomínejte se modlit. Myslete na to, zatímco nyní přistupujeme k první části bohoslužby: Jestliže čteme Slovo, pak Bůh Své slovo požehná. Ono se nevrátí zpět prázdné, nýbrž vykoná, k čemu je On vyslal. Vím, jestliže čtu Slovo, dělám vždy správnou věc. Jestliže čtu Slovo, Bůh bude Své slovo ctít.

Povstaňme nyní v uctivosti před Jeho Slovem a čtème Jeremiáše 2:12–13:

Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi, praví Pán. Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili, pramen vod živých, aby si vykopali cisterny, cisterny děravé, které nedrží vodu.

Skloňme nyní hlavy.

Drahý Bože, četli jsme Tvé slovo a prosíme o to, abys toto slovo ctil a ukázal nám dnes večer tu souběžnost, zatímco nahlížíme do minulosti a bereme Izrael za příklad, jak nás to učí Bible. Můžeme skrze to pozorovat, co jsi při nich činil, jestliže Slovo poslechli, a také, jak jsi s nimi zacházel, když nebyli poslušni. Učíme se z toho, co máme dělat. Proto prosíme o to, abys k nám dnes večer mluvil obzvláštním způsobem, abychom se dozvěděli, jak se v čase, ve kterém žijeme, a jak nám bylo dnes ráno vyloženo, máme zachovat, neboť o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen. Můžete se posadit.

Dnes večer bych chtěl krátce hovořit na téma *Děravé cisterny*.

Izrael se dopustil dvou zlých věcí: Bůh řekl, že se od Něho, Pramene života, odvrátili a sbili si děravé cisterny, aby z nich pili.

Uvažoval jsem o tomto tématu z toho důvodu, že se to hodí k tomu, co jsem dnes dopoledne říkal o čase, v němž žijeme, a o věci, za kterou bojujeme.

Na příkladu Izraele pozorujeme, že Bůh musí navždy zůstat tak, jak byl. Existuje jen jedno, čím byl Bůh kdy uctíván: byla to Jeho cesta, kterou připravil Svému lidu. Jestliže od této cesty odbočili, byl Bůh zneuctěn, a Bůh nechal lid procházet utrpením, protože se odvrátili od toho, co jim přikázal, ať to bylo cokoliv. Dokonce jim dal zákon: „*Nedotýkejte se toho! Nečiňte to! Nejezte to!*”

Nebylo to proto, že to bylo zlé, když to činili, ale protože bylo zlé to, že nenásledovali tomu, co On řekl. Zákon nikdy nemůže být bez trestu za pohrdání zákonem. Jestliže není trest, pak zákon nemá žádný smysl – má smysl jen tehdy, když zákon hrozí trestem.

Zdá se, že to, co oni tehdy činili, odpovídá tomu, co lidé a sbory dělají dnes.

Vidíme tu něco zvláštního. Některým může připadat zvláštní, že On řekl: „*Sami jste si vykopali studny – děravé cisterny*.” Možná, že někteří z vás nevědí, co je cisterna. Kolik vás to ví? Většina z vás. Jestliže jste vyrůstali na farmě, pak víte, co je cisterna. Ještě si pamatuji, že jsem často polykal i hmyz, když jsem z toho pil, a proto vím, co je cisterna. Kázal jsem v jednom zemědělském kraji, kde měli velikou nádrž plnou vody. Byla to dešťová voda a jestliže tam stála již déle, dostal se do ní v noci hmyz. Proto vím, co je to voda z cisterny.

Cisterna je vodní nádrž, která je zakopána do země místo studny. Tam, kde lidé nemají prameny, budují cisterny. Jinými slovy: Cisterna je lidmi vyrobená nádrž nebo samostatně ležící studna, která se zakopala do země, aby se do ní zachytila užitková voda. Někdy se jí užívá na mytí, někdy i k pití a k mnoha různým účelům. Dříve jsme nosovali vodu jen z cisteren. Měli jsme starou studnu s rumpálem, kde jste museli točit a točit a točit, abychom vodu vytáhli nahoru. Tahalo se to z cisterny nahoru malými vědry.

Vidíme, že existuje něco, čím se cisterna liší od studny. Cisterna se vyprázdňuje. Sama od sebe se nemůže naplnit. Není spolehlivá. Nemůžeme se na ni spolehnout. Je závislá na dešti, který naprší v určitých obdobích během roku. Obvykle je naplněná vodou, která se nashromáždí z tajícího sněhu a deště po zimě. Jestliže tuto vodu cisterna nedostane, pak jste bez vody. To je ono. Vyschne a nemůže se naplnit. Ta stará cisterna se sama do sebe nemůže naplnit; je plněna deštěm.

Chtěl bych, abyste si u cisterny všimli ještě něčeho. Je to obvykle tak, jak to bylo s tou naší. Stodola je většinou dvakrát větší než dům, a bývalo zvykem, že do té cisterny se sváděla voda ze stodoly. Vzpomínám si na starou cisternu, kterou jsme měli, a sváděli jsme do ní vodu ze stodoly pomocí trubek. Plnila se vodou ze střechy stodoly, kde ve chlívě pobíhala všechna zvířata a kde se za sucha usazovala všechna nečistota ze statku. Když pak přišel déšť, spláchl všechno ze střech do okapu udělaného lidmi, a odtamtud to steklo do cisterny, kterou udělali lidé. Kdyby v tom neměla být žádná špína, pak si nedovedu představit, jakou cisternu byste mohli mít! Ano! To si udělali lidé a je to tak špinavé, jak to jen jde.

Na jedné jsme měli filtr z plátna. Víte vůbec, co to bylo? Museli na to dávat hadr jako filtr, aby se zachytil všečen hmyz, který ze stodoly a z okolí do cisterny spadl. My jsme používali vždycky síťku z látky, abychom všechny tyto věci zachytili. Samozřejmě, že všechnu nečistotu tím nebylo možné zachytit. Uvázli v tom jen ti větší brouci, kteří tam napadali. Brouci se v ní sice zachytili, ale jejich výměšky ve vodě zůstaly. Špinavá stará cisterna byla opravdu něco odporného.

Když ta voda v ní byla již několik dní, byla odstálá. Necháme-li vodu stát, je špatná a plná žab, ještěrek, hadů a malých věcí, kterým jsme říkali „mrskové ocásky“. Nejsou to paraziti. Nevím, jak se tomu říká, ale tyto malé věci žijí ve vodě. Říkali jsme jim „mrskové ocásky“ (pravděpodobně komáří larvy). Vy víte, co myslím. Kolik vás ví, o čem mluvím? Ovšem, z hospodářství to znáte. Jestliže úplně shnije, pak se v ní zdržují všichni živočichové, kteří milují zkaženou vodu. To vzniká skutečně ze zkažené vody. A protože je zkažená, přitahuje živočichy, kteří to zkažené milují.

To se v mnohém podobá našim dnešním kostelům. Míním, že i my jsme něco opustili. Jeden z velikých hříchů, kterých se sbor dnes dopouští, spočívá v tom, že Jej, Pramen živé vody opustili jako Izrael tehdy, a vykopali si cisterny. Ty se staly příbytkem vší havěti, která tuto vodu miluje. Žijí v ní ještěrky, žáby a všechny druhy zárodků nečistoty, neboť je to lidmi udělaná nádrž, a v ní se všechna tato havěť drží. To je obraz našich dnešních denominací.

„Ale“, říkáte, „bratře Branhame, proč tak tvrdě na tyto lidi útočíš?“ Musí se do toho uhodit. Musí se do toho bušit. Prchejte z toho, neboť nakonec se to zformuje ve znamení zvířete. Myslete na to, je to pravda! Bude to znamením zvířete; ty denominace do toho přímo vedou. Již nyní je to na cestě k tomu, aby se to zmohlo násilím.

Vidíte, ve starořímské říši je právě to vedlo ke znamení odpadnutí. Dozvěděli jste se, že bez znamení zvířete nemohl nikdo kupovat nebo prodávat. Museli je mít.

Na Zemi budou jen dvě skupiny lidí: Ti s Boží pečetí a ti se znamením zvířete. Jen dvě skupiny! Budou tedy muset mít jedno nebo to druhé. Bude to odpadnutí, poznávací znamení nějakého náboženství – odpadlého náboženství.

Šelmě bude zhotoven obraz. Zatímco se tím zabýváme, poznáváme, že šelmou byl, je a vždycky bude Řím. Přesně. Není jiná možnost, že by to mohlo být něco jiného než Řím.

Co Řím udělal? Z pohanského se stal Řím papežský a zorganizoval systém, univerzální systém, jehož prostřednictvím bude každý nucen do tohoto náboženství nebo vydán na smrt.

Je zvláštní, že Spojené státy vystupují ve Zjevení a podobají se beránkovi. Ten beránek má dva malé rohy – občanská a náboženská práva. Po nějakém čase pozorujeme, že beránek mluví jako drak a vykonává všechnu moc, kterou měl před ním drak (Zjevení 13:11–18). Bible nás informuje o tom, že bylo řečeno: „*Udělejme šelmě obraz.*” Obraz je věrnou podobou něčeho jiného. Právě nyní můžeme sledovat, jak tento kostel ve svém odpadlém stavu vytváří světovou radu kostelů, který je obrazem moci Říma, a bude lidem vnucovat totéž, jako to dělal pohanský event. papežský Řím. Neexistuje jiná možnost, jiná alternativa, toto je ta pravda.

Útočím tak proti tomu ve svém období, ve svém čase, protože se proti tomu musí vystoupit. To volání zní: „*Vyjděte z něho ven, Můj lide, abyste na jeho hříšících neměli žádný podíl.*”

Přirovnávám to k těm špinavým cisternám. ON je ale zdroj života; On je živá voda. Lidé ji opouštějí, a sami si kopou cisterny, do nichž mohou nachytat jen špínu. To je to jediné, co získají. Přesně to dělají denominace. Přijímají vše, co přichází a co by k nim chtělo přistoupit. Jsou připraveni je přijmout, když mají peníze anebo se mohou oblékat určitým způsobem. Nezáleží na tom, kdo jsou nebo odkud přicházejí, jsou prostě přijati.

Dále pozorujeme, že znamení zvířete, které se formuje, se vztahuje na Ameriku, která má číslo třináct. Začalo to třinácti koloniemi, vlajkou, která měla třináct hvězd a třináct pruhů a zjevuje se dokonce ve Zjevení v 13. kapitole. Kromě toho Amerika byla vždy symbolizována ženou, dokonce na našich mincích. I indiánská hlava na jednom penny představuje profil ženy. To víme a známe tuto historii. Všechno, i zvon svobody, socha svobody a všechno ostatní symbolizuje ženu – ženu a třináctku.

Nuže, je to nádherné, vidět takové věci. Podle jednoho zjevení od Boha či vlastně vidění z roku 1933 jsem předpověděl, že se v konečném čase stane sedm věcí. Jedna z nich byla, že Mussolini se stane diktátorem, což tak bylo, a napadne Etiopii a obsadí ji. Ten Duch rovněž řekl, že nakonec padne.

Zajímalo by mne, jestli je zde v kapli ještě někdo, kdo to ode mne před mnoha, mnoha lety slyšel, když jsem kázal v té Redmanké hale. Je tu dnes večer někdo, kdo to prožil, když jsem to v Redmanské hale kázal, a poslali N.R.A.; tehdy úplně na začátku Rooseveltova období? Myslím, že tu nikdo z nich není. Je někdo přítomen? Ano, jedna osoba. Tam někdo je; paní Wilsonová; na ni si vzpomínám. Také má žena, která sedí támhle vzadu u toho byla. Dva z té staré generace těch dnů zbyli. Když tehdy bylo řečeno, že N.R.A. je znamení šelmy, tak jsem odporoval: „To s tím nemá nic společného, a to ani v nejmenším. Znamení šelmy nepříjde odtud, to přijde z Říma, a proto to nemůže být znamení šelmy.”

Vzpomeňte si, že tyto věci byly řečeny, a také že Hitler skončí tajemně, že Spojeným státům vyhlásí válku, postaví velkou betonovou pevnost, ano, dokonce se v ní bude moci bydlet a Američané tam utrpí strašnou porážku. Byla to Siegfriedova linie. Řekl jsem to jedenáct let předtím, než byla zbudována; a že on skončí a státy válku vyhrají.

Mimo jiné jsem řekl, že povstanou tři „-ismy”. Nacismus, fašismus, komunismus. Prohlásil jsem: „Všechna pominou v komunismu. Rusko všechno zavleče do komunismu.”

Dále jsem řekl: „Věda učiní veliké pokroky, a lidé budou natolik chytří, že mnoho věcí, dokonce bude vynalezen automobil ve tvaru vejce, který bude mít skleněnou střechu a nebude řízen volantem, ale jiným způsobem.” Toto auto již mají.

Kromě toho jsem řekl: „Morálka našich žen klesne na tak nízkou úroveň, že to bude ostudou celého národa. Budou nosit mužské oblečení, budou se svlékat stále více, až budou mít na sobě jen spodní prádlo a víc nic, nakonec jen fíkový list.” Viděli jste v posledním vydání Life snímek ženy, která byla zakryta jen fíkovými listy? To jsou nové šaty – nová „róba”, která se nosí večer. Je to průhledné a její tělo lze vidět, neboť ty fíkové listy příkrývají jen jisté místo. Mají plavky bez ramínek, obnažují jejich těla. Všechny tyto věci se staly.

Potom jsem řekl: „Viděl jsem ve Spojených státech vystoupit ženu, která vypadala jako mocná královna nebo něco podobného. Byla krásná na pohled a zlá v srdci. Dokázala to, že národy ji následovaly.”

Řekl jsem: „Ale, na závěr mi On přikázal, abych se podíval na východ. Když jsem to udělal, vypadalo to, jakoby svět explodoval. Kam jsem jen mohl dohlédnout, viděl jsem pouze doutnající kmeny a balvany, které byly explozí ze země vyrvány. To se mělo stát před koncem světa.” Pět ze sedmi věcí se během těch třiatřiceti let již naplnilo. Sem jsme dorazili – do konečného času.

Již tehdy jsem vystupoval proti denominačnímu systému. Dnes večer stále ještě věřím, že je to bažina hřichu, místo, kde se shromažďuje špína. Nejsem schopen věřit, že by Bůh něco takového přijal do Svě Církve, neboť musí být znovuzrozená z Ducha Božího a očištěná, než může být označena jako Jeho vlastnictví. Do toho tajemného těla Kristova budeme vekřtěni skrze Ducha svatého.

Ano, systém cisteren je jistě dokonalým příkladem denominací. Moudrý člověk by to měl vidět a nikdy tam nevcházet, neboť Bůh skrze ta období dokázal, že je proti tomu a nikdy skrze ně nepůsobil.

Pokaždé, když nějaký muž vystoupil se zvěstí, jako například Luther, Wesley, Smith, Calvin a všichni ostatní, a založila se organizace, Bůh ji odložil a již nikdy je nenavštívil probuzením.

Zkoumejte dějiny. Bůh ani jednou nezačal probuzení skrze denominaci. Nikdy! Dějiny a Bible dokazují, že je to v Božích očích špinavá věc. Proto s tím nechci nic mít; proto jsem proti tomu a snažím se lidi odtamtud dostat ven.

Jsme vyzváni k tomu, hledět na Izrael jako na příklad, neboť jak to bylo s Izraelem, tak je tomu nyní. Pokud zůstali u Pramene, bylo s nimi všechno v pořádku. Ale když si začali kopat nádrže, lidmi dělané nádrže, nechal je Bůh prostě jít. S námi udělá totéž. Oni Jej opustili, ten Pramen živé vody. To, co Bůh proti nim měl, bylo, že dělali něco, o čem mohli říkat: „Vidíte, co jsme udělali?”

Během putování s Mojžíšem, když Bůh jim dal z milosti proroka, ohnivý sloup, který před nimi předcházal, a když On divy a znameními prokazoval, že jsou všemi těmito věcmi z milosti zaopatřeni, chtěl Izrael něco jiného, a dostali zákon. Milost odmítli, aby přijali zákon. Přesně to dělají lidé dnes. Slovo odmítají, aby přijali denominační systém, neboť v něm mohou dělat co chtějí, a procházejí s tím. Ale v Kristu to nemůžete. **Musíte být očištěni a vytrženi, abyste mohli být v Kristu.**

Oni opustili prýstící pramen kvůli lidskému systému, kvůli cisterně. Dovedete si představit, že někdo dělá něco takového? Můžete si představit duchovní stav osoby, která mohla pít z čerstvého, prýstícího pramene, a opouští jej kvůli člověkem udělané cisterně, v níž jsou žáby, ještěrky, pulci a všechno možné? Nezdá se to být ani rozumné, natož správné. Ale přesně to lidé udělali. Slovo, pravý pramen a původ síly Boží opustili, aby pili z cisteren, které si udělali sami. Totéž, co dělali tehdy, udělali také dnes.

ON řekl: „*Mne tu opustili.*” Tak to čteme v Jer.2:13. ON řekl: „*MNE, Studnici živé vody opustili.*”

My víme, co je cisterna. Pochopili jsme také, co do ní nateče. Dozvěděli jsme se, jak se dělá. Je to lidmi udělaná věc, do níž vteče voda ze špinavé střechy.

Děšť spláchne ze střechy všechnu nečistotu, a pak ta voda steče okapem lidmi udělaným do lidmi udělaného žlabu a potom do lidmi udělané nádrže. Tam steče všechna nečistota, zárodky, ještěrky a žáby a všechno, co tak bývá na polích. Hleďte, ta nečistá zvířata, pulci, žijí ve stojaté vodě. Pulci nemohou žít v čisté vodě; kdyby se do ní dostal, zemřel by. Musí žít ve stojaté vodě.

Tak je to dnes s mnohými parazity. Nemohou žít v čerstvé vodě Ducha svatého. To je důvod toho, proč se tak rozhodně staví proti Slovu a tvrdí, že by si to odporovalo a nemá to se Slovem nic společného. To vychází z toho, že potřebují nějakou stojatou vodu, v níž by se pohybovali. To souhlasí! Právě tak je to s žábami, ještěrkami, pulci a podobně. Mohou žít jen v močále nebo stojaté vodě. To odpovídá jejich povaze. To zvíře nemůžete změnit, jediné, že byste nejprve změnili jeho bytost. Nemůžete přimět nějakého člověka k tomu, aby uznal Slovo Boží, jen když je jeho bytost změněna. Jestliže je jeho bytost proměněna z toho co je, v syna Božího, přijde do něho Duch svatý. Duch svatý to Boží Slovo psal.

Dnes jsem hovořil se svým dobrým přítelem, Dr. Lee Vaylem, který je nyní přítomen. Je vynikajícím theologem. Obvykle míváme dobré diskuse nad Písmem. Je velmi chytrý. Jednou se mne ptal, co si myslím o prvním důkazu Ducha svatého; zda to je mluvení jazyky. Je tomu již dávno. Odpověděl jsem: „Ne, tak to nevidím.”

Řekl: „Já také ne. I když jsem se to tak učil.” Ptal se dále: „Co si myslíš, že by mohlo být důkazem?”

Odpověděl jsem: „Dokonalý důkaz, na který vůbec mohu pomyslet, je láska.” Tak jsme o tom mluvili. Myslel jsem si: „To se dobře poslouchá.” Považoval jsem za důkaz, jestliže člověk má lásku. Ale jednoho dne mne Pán v jednom vidění korigoval. **Řekl, že důkaz Ducha svatého mají ti, kdo přijímají Slovo. Nespočívá to ani v lásce, ani v mluvení jazyka, nýbrž v přijetí Slova.**

Lee Vayle mi potom řekl, že to je podle Písma. Mínil: „Nebot' v ev. Jana 16 řekl Ježíš: *„Jestliže na vás přijde Duch svatý, zjeví vám, co jsem vás učil, a zvěstuje vám budoucí věci!”* To je ten pravý důkaz Ducha svatého. ON mi ještě nikdy neřekl něco falešného. V tom On ob stojí. **Kdo věří Slovu, kdo je může přijmout – to je důkaz Ducha svatého.** Ježíš neřekl: *„Až přijde Duch svatý, budete mluvit v jazycích.”* Neřekl: *„Když Duch svatý přijde, budete dělat kdovíjaké věci.”* ON řekl: *„Z Mého vlastního vezme a vám zvěstuje. ON vám to budoucí zjeví.”* **To je pravý důkaz Ducha svatého na základě toho, co řekl sám Ježíš.**

Můžete tedy vidět, proč lidé navzdory všem citovým prožitím a všemu, co mají, tak dále žijí. Vidíte, stává se to denominací nebo stojatou vodou.

Nikdy nebude existovat denominace, která by byla založena na dokonalém Božím Slově. To nemůže být, neboť z Boha žádnou denominaci nelze udělat. Ne!

Vidíte, ten důvod leží v tom: Vezměte skupinu mužů, kteří mohou věřit Slovu a ať založí organizaci. To první, jak víte, je, že během jednoho roku z toho bude skupina „Rickies”, s níž nebudou s to být hotovi. Ti získají vliv a nebude možné s tím něco dělat. To není systém Boží. Ne! Víme, že tato věc umře, a stává se cisternou, místem, kde mohou všichni uzavírat kompromisy, aby získali členy; aby lidé přišli.

Sledujeme, že tento systém začal již dávno ve dnech Izraele, když se kopaly ty cisterny. Tam byl nějaký muž a skupina farizeů, kteří vykopali některé cisterny. Měli muže jménem Herodes, starostu města – guvernéra státu. On tam přišel, aby vyslechl jednoho muže, který nebral na jejich denominaci žádný ohled. Byl to prorok. Žádný prorok neměl s denominací nic společného, ale nenáviděl je.

Tento prorok řekl: *„Nemyslete si, že můžete sami sobě namlouvat: ‚Máme otce Abrahama‘, neboť vám říkám, že Bůh je schopen Abrahamovi děti probudit z těchto kamenů.“* Také k němu přivedli hodnostáře, který vzal manželku svému bratrovi a oženil se s ní. A jak se tento muž před něho postavil, a co řekl? Oni mysleli, že by přistoupil na nějaký kompromis a řekne: „Nuže, můj pane, máš krásný úřad. Jsem tak rád, že jsi dnes přišel, abys mne vyslechl.” Jan šel přímo k němu a řekl mu do očí: „Není to správné, že sis ji vzal.” To úplně první, co řekl, bylo, že jej z důvodu jeho hříchu napomenul.

Vidíte, denominace dělají stojatou vodu, kde muži mohou žít s ženami, a ženy se mohou tak předvádět: stříhat si vlasy, nosit šortky, a dělat všechno ostatní a označují se jako křesťanky. Avšak pravý pramen síly Boží – haleluja! – tam nemůže zůstat, bude vytlačen ven. *„JÁ jsem ten pramen živé vody. MNE opustili, a vykopali si vlastní cisterny!”*

Nuže k tomu prameni živé vody. Zjistili jsme, co je pramen živé vody. Pověděli jsme si, co je cisterna. Co je tedy pramen živé vody? Je to artéská studna. „Co je artéská studna, bratře Branhame?” Je to studna, do níž stále dotéká voda zespodu, a tlačí se ven. Stále teče, plní se sama od sebe. Ta voda je vždy čerstvá a čistá. Artéská studna je pramenem živé vody. Není zkažená a stojatá, ale žije. Bez ustání se vyměňuje, protože stále přitéká nová, je stále v pohybu a tlačí se ven z pramene. Vytahuje zásoby ze země a je přesto pramenem živé vody, která prýští a sebe samu čistí. Je to čistá, čirá, průzračná voda. Plní se sama do sebe. Není třeba čekat na déšť, aby se nádrž naplnila. Stále tryská vzhůru a vydává vodu. Nemusíte pumpovat, ani tahat rumpálem nahoru, nemusíte ničím otáčet, ani přistupovat. Je to prostě studnice živé vody.

Jestliže myslíme na tyto staré cisterny, muselo se točit rumpálem, a točit a točit a točit, pumpovat a dělat všechno možné, aby dostali vzhůru trochu stojaté vody. Ale studnice živé vody ji volně vydává, aniž bychom museli pumpovat, přistupovat, nebo něco jiného dělat. Ó, jsem tak šťasten za tento pramen! Nepotřebujeme síto, které zachytí parazity, neboť přichází ze skály z takové hloubky, kde vůbec žádní paraziti nejsou. Také nepotřebujeme nějaký cár školení nebo světské, lidmi udělané systémy nebo na to navěsit denominační moudrost, která by vám přes psychiatra potvrdila, jste-li schopni kázat nebo ne. Nepotřebujete přes to všet žádný špinavý hadr. Ten proud by ho odplavil, jakmile by se ho dotkl. To není možné. Ten pramen stále proudí. Když na něj přiložíte hadr, odplaví ho to. Nemá čas na to, brát na sebe nějaký denominační hadr.

Nepotřebujete filtr, síto, nemusíte pumpovat ani tahat nebo dělat něco jiného. Prostě tam je a tryská vzhůru. Není závislý na dešti, aby byl naplněn. Déšť znamená probuzení. Kde je tento pramen, pramen života – ten pokrm, tam se shromáždí orly. Probuzení nemusíte vypumpovat; nemusíte vůbec nic pumpovat. Jediné co musíte, je přijít k pramenu. On je vždy plný dobré, čerstvé vody, která se nikdy nevytratí. Stále proudí.

Nemusíte chodit k nádržím a říkat: „Nu, jestliže zaprší a střechy chléva to opláchne, zase budeme mít vodu k pití.“ Ne! Ne! Tak ne. Artéská studna vydává v každém čase dobrou, chladnou vodu. Na ni se můžete spoléhat. Nemusíte říkat: „Půjdu k té staré cisterně. Pili jsme z ní, ale již dlouho nepršelo. Říkám, že by se mohlo stát, že vyschne.“

Tak je to také s mnohými lidskými systémy. Můžete tam jít, jestliže máte veliký program, velikou věc a něco prodáváte nebo něco velikého pořádáte: velké párty, nějaké hry, které se hrají při párty ve sklepních prostorách a všechno možné; potom možná budete mít plný dům. Jdete-li ale tam, kde ten pramen stále prýští, tam dostávají lidé pít dobrou chladnou vodu, na to se můžete spolehnout. Říká se: „Vždyť oni jsou již deset let bez probuzení!“ Jestliže žijete u tohoto pramene, pak se neustále děje nějaké probuzení.

Je to tak, jak to řekl ten muž ve Walesu. Když bylo kdysi probuzení ve Walesu, přijeli někteří hodnostáři ze Států, několik doktorů theologie, aby zjistili, kde to je, a co na tom je. Každý měl otočený límeček a cylindr. Šli ulicí, potkali policistu, který si točil pendrekem a pískal si:

*Pod křížem, kde i pro mne tekl vzácný proud milosti,
tam jsem našel pokoj v Ježíšově krvi.*

Čest buď Pánu! Tak procházel ulicí. Proto si řekli: „Zdá, že je to nábožný muž. Pojďme a zeptáme se jeho“, a řekli: „Pane!”

„Ano?”

Jeden z nich spustil: „Přicházíme ze Spojených států. Jsme delegace a přišli jsme prozkoumat to takzvané probuzení ve Walesu. Jsme doktoři theologie a jsme tady, abychom to přezkoumali. Chtěli bychom vědět, kde to probuzení je a kde se koná.”

Ten muž odpověděl: „Moji pánové, jste tady. Já jsem to probuzení z Walesu. Probuzení Walesu je ve mně. Je tady.”

Tak je to, jestliže žijete u pramene živé vody. On je živý bez jakékoliv přestávky, přetéká a přetéká. Neustává. Nemusíte se tam chodit přesvědčovat, jestli tam je voda, když nedávno přšelo. To to není. Je to pramen živé vody.

Jak jsem již řekl, dává vodu zdarma. Nemusíte na to dávat žádný hadr, abyste zjistili – žádné hadry školení – než můžete poslat někoho kázat; nemusíte zkoušet, jestli správně utváří věty a správně vyslovuje, zda správně užívá podstatná jména, zájmena a přídavná jména atd. Mnozí z nich vůbec nevědí, co jsou. Ale přesto žijí u Pramene.

Není to závislé na tom, jestli tam prší, aby byl naplněn, nebo jestli se koná lokální probuzení, to nepotřebuje, neboť jeho čistota a síla je v něm samém. To je to Slovo. Ono má svou vlastní sílu. Může-li to člověk přijmout v srdci, potom v něm působí čistotu a tu sílu obdrží. Ta je jedině ve Slově a vzchází k životu.

Izrael se od toho odvrátil a dostal se do problémů. Pokaždé, když se vzdálili, dostali se do potíží. Právě tak se vede nyní nám. Když se probuzení vzdálí, není to dobré. Kopou si vlastní prameny, vlastně cisterny se stojatou vodou, a je po všem.

Ale On jim stále znovu pomáhal. Oni reptali již u Rudého moře. Přesto jim dal zaslíbení. Již tam je měl odmítnout – tak bychom soudili my – ale On jim zaslíbil, že je provede. Co udělal s dětmi Izraele? Dal jim ohnivý sloup a vše potřebné jako potvrzení jejich proroka. Byli přivedeni až k moři. Až tam měli ustavičné překážky. Dorazil tam farao se svým vojskem. Víte, co nyní Bůh učinil? Oddělil tuto rudou zvětralou cisternu.

Mrtvé moře například je to „nejmrtvější“, co je na světě. Je opravdu mrtvé – zkažené. Nic v něm nemůže žít.

ON tedy rozdělil Rudé moře, osvobodil je a zavedl na druhou stranu. Zavedl je tam, kde by již nebyli závislí na takových věcech.

V poušti zjistili, že na nádrže není žádné spolehnutí; byly vyschlé. Od jednoho místa, kde měla být voda, šli ke druhému. V poušti žízní skoro umírali, a když přišli k dalšímu rybníku, byl vyschlý. Táhli na jiné místo; a i ten byl vyschlý. Již ani nepomysleli, že by se někde mohli napít. Potom,

na jednom místě v poušti, kde to bylo nejméně pravděpodobné, našli vodu. Byla ve skále. Byla ve skále! To nejnepravděpodobnější místo, kde by se dala najít voda, je suchá skála uprostřed pouště. Ale vidíte, Bůh dělá takové věci – na neuvěřitelných místech, nejneobvyklejším způsobem. Tak jsme to vždy prožívali.

Oni si myslí, že potřebují velikou denominaci, kde se scházejí a shromažďují a konají se nejprve veliké přípravy, a tisíce spolupracovníků a mnoho jiného, aby měli probuzení. Někdy ale vezme Bůh nějakého starého bracha, který sotva zná abecedu, a skrze něho propukne probuzení ve skupině nevzdělaných lidí, kteří sotva rozeznají levou ruku od pravé, a je tím otřesen celý svět. To On činil v Janově čase, to činil v čase proroků. Pokud víme, žádný z nich nebyl školený, ale Bůh je mohl vzít do Své ruky a něco skrze ně činit.

Z této skály vytryskla voda. ON byl ta skála. A On přikázal tuto skálu udeřit a dal napít každému, kdo chtěl, čiré čerstvé vody v hojnosti. ON zachránil všechny, kteří z toho pili. To přesně souhlasí s ev. Jana 3:16: *„Neboť tak Bůh miloval svět, že Svého jednorozeného Syna obětoval, aby všichni, kteří v Něho věří, nebyli ztraceni, ale měli život věčný.“*

Bůh udeřil skálu na Golgatě. Náš trest byl položen na Něho, aby z Něho vyšel Duch života, a tobě a mně dal věčný život. To, co se stalo na poušti, je toho dokonalým podobenstvím.

Nemusí se tahat, kopat, pumpovat nebo něco dělat, pouze na Jeho připravené cestě zdarma pít. Není třeba nabírat ji z nějakého rybníku. Nemuseli ji vytahovat pomocí věder. Nepotřebovali rumpál, aby to vytahovali vzhůru. Stačilo jen pít. Víc nemusíte ani nyní dělat. Nemusíte nikam přistupovat, není potřebí padat u oltáře, abyste se do něčeho stupňovali anebo napumpovali, není nutné neustále odříkávat nějaké slovo, až se u vás dostaví zmatení řeči. Máte dělat jediné, pít od Něho zdarma na Boží připravené cestě. Bez pumpování, bez tahání, bez čehokoli – prostě zdarma z toho berte. Nemusíte nic dělat, jednoduše pijte. To znamená: Jednoduše tomu věřte. Více k tomu nemohu říci. Nemusíte pro to nic dělat, nemusíte kopat. Nemuseli padat na zem a celou noc o to křičet. Jednoduše z toho pili. Ona byla udeřena a připravena. To souhlasí.

Vidím nyní muže, který sedí v místnosti vzadu. Vzpomínám si, že jsem mu to řekl v jedné staré stáji u žlabu. On odušil: „Ale já nejsem dobrý.“

„Vím, že nejsi dobrý“, odpověděl jsem, „Já také nejsem dobrý. Ty se díváš na to, co jsi. Přestaň se na to dívat, a hled' na to, co je On.“

On řekl: „Jestliže bych mohl být osvobozen od kouření, pak bych byl křesťan, bratře Branhame.“

Odpověděl jsem: „Nepokoušej se toho zbavit. Ty se snažíš být dobrý a pak chceš k Němu přijít. Vždyť On nepřišel, aby zachránil ty dobré lidi, přišel, aby zachránil ty špatné, kteří věděli, že jsou špatní.”

„Ach tak!”

Mluvil jsem dále: „Poslyš, ty přece nechceš jít do pekla?”

Přikývl: „Ne!”

Řekl jsem: „To také nemusíš. ON zemřel, abys tam jít nemusel.”

Ptal se: „Co tedy musím udělat?”

Odpověděl jsem: „Vůbec nic. Tak prostě to je.”

Namítal: „Ach, kdybych jen...”

Řekl jsem: „Pak se vrátíš ke svým cigaretám. Přestaň přemýšlet o kouření. Mysli jednoduše na to, přemýšlej o Něm, o tom, co učinil On a co On je, a ne o tom, co jsi ty. Ty nejsi dobrý, nikdy jsi nebyl a nikdy nebudeš. Ale pomysli, co je On. ON je takový.”

Řekl jsem: „Ty musíš udělat jediné, jestliže On převzal tvé místo, ochotně přijmout to, co tam udělal. To je jediné, co máš dělat, jednoduše to přijmout.”

„Nuže“, řekl, „To je snadné. To chci dělat.”

Řekl jsem: „Zde je řeka.” Zavedl jsem ho tam a pokřtil na jméno Ježíše Krista. Sedí tu někteří jeho příbuzní. Víím, že jsem jim připadal divný, že jsem to udělal. Já jsem věděl, co dělám, neboť jsem v tom muži viděl něco pravého. To jsem tam mohl vidět. Proto jsem jej vzal a pokřtil do jména Pána Ježíše. Zakrátko nato jsem šel do domu jeho syna. Viděl jsem vidění o stromu, který se zlomil v jistém místě. Ten muž opravdu spadl a skoro si zlomil vaz. Odvezli jej do nemocnice. Pán mi toho večera zjevil, že s kouřením skončil. Druhého dne chtěl cigarety. Řekl jsem: „Koupím mu je a zanesu. Dejte jen pozor, co se stane.” Jeho čas kouření pominul. od té doby již nekouřil, a ani po tom neměl žádost. To učinil Bůh.

Vidíte, nejdříve ze všeho musíte přijít k tomuto pramenu. Musíte přijít k této vodě, potom, co jste poznali, že sami nic nemůžete udělat. Je to to, co On udělal pro vás. Nemusíte kopat, nemusíte čerpat, nemusíte s tímto nebo s tímhle přestávat. Jediné, co musíte učinit, je, přijít a pít. Jestliže jste žízniví, tak pijte.

ON byl ta skála. Bůh Jej udeřil pro nás, a z Něho plynula překypující plnost čisté, čiré vody. Totéž činí ještě dnes s každým, kdo věří. Toto je přirozeně Jeho milost k nám, Jeho lidu.

S lidem dnešních dnů je to jako tehdy: Jsou připraveni vzít všechno, co mohou dostat, ale nechťjí se revanšovat žádnou protislužbou. Izrael byl

tehdy připraven pít z té skály, nechtěli však prokázat Bohu službu, kterou Mu byli dlužni.

ON nám stále slouží. Víte, bez Něho nemůžeme ani dýchat. Bez pomoci Boží ani dýchat nemůžeme. Proto jsme na Něm závislí. A přesto jsme skoro zlomeni, jestliže se snažíme něco činit, nebo vlastně něco máme činit pro Něho, když On nás např. prosí o to, někoho navštívit, modlit se za někoho, někomu pomoci. Skoro nás to vyvede z míry, jestliže to máme udělat. Nechceme nic dělat, abychom Mu prokázali službu.

Jeho výtku zní: *„Oni opustili Mne, Slovo, a přijali děravou cisternu. Mne, Studnici života, Pramen živé vody, opustili a raději pijí ze zkažené cisterny.”*

Dovedete si to představit? Umíte si představit, že je tu artéská studna, jejíž dobrá voda tryská z nitra vápencové skály, z pískovcových vrstev atd., a která je tak chladná a čerstvá, jak jen může být, a že člověk přesto raději pije z nějaké cisterny, do níž steče voda vedená potrubím ze střechy stodoly, kůlny, stájí a vedlejších budov? – A potom raději pijí z toho než z artéské studny? S takovým člověkem něco není duchovně v pořádku. To souhlasí.

Právě tak to je, jestliže muž či žena se usadí v nějaké denominaci, která ženám dovolí, aby si stříhaly vlasy, nosit šortky, make-up a všechny ty ostatní věci, účastnit se různých programů, co se tam nabízejí, že chodí na kuželky a mohou dělat všechny možné nesmyslné věci. Oni milují to všechno více, než to staré Slovo Boží, které obřezává, vytlouká, z žen dělá dámy a vede je k tomu, aby se správně oblékaly a chovaly; ty cigarety, tabák, klení, rouhání, lhaní, krádeže a všechny věci světa jsou vzaty a dává vám něco, co vás dokonale uspokojuje. Proč vy muži a ženy hledáte útěchu v něčem takovém? Jak bychom v tom mohli najít útěchu? Jak bychom mohli z cisterny dostat čerstvý nápoj? Proč to někdo dělá?

Jestliže se jde někdo napít zkažené vody z cisterny, přesto, že je zde přístup k tryskajícímu zřídlu, řeklo by se: „S rozumem toho člověka není něco v pořádku.” Jestliže tedy žena nebo muž na takovém místě hledá útěchu, pak je s tím člověkem duchovně něco v nepořádku. To Slovo nechtějí. Dokazují tím, že jejich bytost je ještě jako žába, pulec nebo něco podobného. To souhlasí. Něco v této bytosti miluje stojatou bažinu, neboť tento druh věcí nemůže žít v rybníku s čerstvou vodou. Nejde to, protože je to čerstvá voda. To nemůže. Bylo jim vytýkáno, že to opustili. Dnes učinili totéž.

Pozorujte tu ženu u studny. Přišla k Jákobově studni. Tam z Jákobovy studny vždycky brala vodu. My bychom Jákobovu studnu označili jako denominaci. Vykopal přece tři – také tuto. Ta měla velikou minulost. Ta žena

řekla: „*Náš otec Jákob tuto studnu vykopal, on sám z ní pil a jeho dobytek. Nestačí to?*”

ON odpověděl: „*Každý, kdo pije z této vody, bude opět žíznit a bude se muset opět vrátit, aby nabral více. Ale voda, kterou Já dávám, bude v tobě pramenem, fontánou, která prýští z nitra, a nebudeš již muset sem pro ni chodit. Bude v tobě.*”

Sledujte to, když poznala, že tam s ní hovoří ten Pramen, po Němž vyhlíželi, skrze znamení podle Písma, tedy opustila Jákobův denominační systém a již nikdy se tam nevrátila, neboť našla pravou Skálu. Běžela do města. S hříchem skoncovala. Již nebyla špatnou ženou. Řekla: „*Pojďte a podívejte se na Muže, který mi řekl všechno, co jsem dělala! Není-li to Kristus?*” Ta cisterna mohla být dobrá. Sloužila svému účelu, ale nyní přišla k pravému Prameni. Ta cisterna byla dobrá tak dlouho, dokud se neotevřel pravý Pramen. Ale když ten pravý Pramen přišel, ztratila cisterna svoji sílu. Zjistila, že existuje lepší místo k pití. Opravdu existuje lepší místo. Existuje lepší místo, a to je v Kristu.

V ev. Jana 7:37 a 38 volal Ježíš v poslední den slavnosti stánků: „*Kdo žízní, přijď ke mně a pij!*” Všichni se radovali. Měli tam proud vody, který vytékal zpod oltáře, a všichni z toho pili, když slavili tento svátek a říkali: „*Naši otcové na poušti pili z této duchovní skály...*” Vidíte, oni si ale vykopali cisterny a odněkud napumpovali odstálou vodu, která potom vytékala zpod chrámu. Všichni se shromáždili kolem této vody a říkali: „*Před mnohými lety pili naši otcové na poušti.*”

Ježíš řekl: „*Já jsem ta skála, která byla na poušti.*”

Oni řekli: „*My jsme jedli manu, kterou nám dal Bůh z nebe.*”

ON řekl: „*Já jsem ta mana.*” Ten Pramen stál uprostřed nich; Chléb života stál mezi nimi, a přesto to nechtěli. Chtěli raději své cisterny, neboť je udělali lidé. Bůh ale poslal něco jiného. Přesně v tom je ten rozdíl. Oni si sami vykopali cisterny.

ON řekl: „*Kdo žízní, pojď ke mně a pij!*” ON je ten pramen; a jak Písmo říká: „*Z Jeho nitra poplynou proudy živé vody.*” Ó, On je artéská studna! „*Z Jeho nitra poplynou proudy živé vody.*” ON je tato artéská studna! Z jejího nitra poplynou proudy vody živé.”

ON je skálou, kterou našla Agar v čas nouze. Když jí umíralo dítě, poté, co byla vyhnána z tábora, a s malým Izmaelem byla venku na poušti, voda z její cisterny, kterou měla s sebou, došla. Položila malého Izmaele, odešla od něho asi na dostřel šípem a rozplakala se, neboť se nedokázala dívat na to, jak její dítě umírá. Náhle promluvil Anděl Páně a ona našla prýstící pramen, z něhož voda tryská až do dnešních dnů. ON byl tím pramenem-skálou, kterou

Agar nalezla na poušti. ON tam stál jednoho dne jako studně naplněná krví. Stál v chrámě.

V Zachariáši 13 byl On pramenem, který byl otevřen Davidovu domu proti hříchu a nečistotě – k očištění od hříchu. ON byl tím pramenem. V Ž. 36:10 byl pro Davida pramenem života. Stále ještě je pramenem v domě Davidově, je také tím, co ten básník od srdce vyjádřil:

*Jest pramen krví naplněn,
jenž proudí z Krista žil.
A hříšník každý v něj vnořen
jest zbaven hříchu sil.*

ON je pramen života, vodní pramen. ON je Slovo Boží.

Lidé tohoto posledního času Jej, pravé Slovo, vodu života, opustili a vykopali si denominační cisterny.

Pozorujeme, že cisterny byly děravé. Cisterny jsou plny zárodků nevěřících, kteří jsou nevěřící a chvástaví, mají vzdělávací programy atd., což je v protikladu zaslíbením Božím. Oni o Slově Božím pochybují.

O těchto cisternách, které měli, Bible říká, že byly děravé. Z děravých cisteren se voda ztratí a vyschnou. Co se stane? Vysychají do náboženského hříšného močálu, kterému říkáme Světová rada kostelů. Do toho jsou vedeni děravými cisternami. To všechno se děje proto, že oni Jej, pramen vody živé opustili, a zřídili si tyto cisterny.

Kopou se veliké semináře – zařízení pro vzdělávání a školení atd. To je druh cisteren, které dnes kopou. Muž musí mít akademické vyznamenání nebo něco podobného, než vůbec může kázat. Jsou to cisterny, které jsou naplněny lidskou theologií. Člověk jde na tyto velké významné školy, kde je naočkován lidskou theologií, a s tím je vyslán. V jakém čase to žijeme?!

Cisterny udělané lidmi! Není divu, že ta věc zapáchá. Lidé jsou z toho opilí. Co dnes lidé dělají, když se chtějí radovat? Místo aby přijali radost Pána, obracejí se k hříchu, aby získali radost. Lidé, kteří chodí do sboru a nárokuje si být Kristovými služebníky, si zapálí cigaretu, jestliže znervózní. Když se chtějí bavit, obléknou si nemorální oblečení, jdou tak ven a sekají trávu, aby muž, který jde kolem, na ně pískal. Aby se proslavili, udělají všechno. Chtějí vypadat jako filmové hvězdy. To je jejich radost; i když Ježíš řekl: „*Já vám chci být vším.*“ Oni se přiklánějí k těmto věcem proto, že nechtějí pít z tohoto Pramene. Oni Jej odmítli, nechtějí z Něho pít. Raději přistupují k systému, který učinil člověk, k nějaké cisterně, kterou naplnili všemi možnými zkaženými věcmi, aby si dále mohli dělat, co chtějí.

Včera, resp. v sobotu ráno jsme vzali děti k řece. Vydali jsme se tam. Billy lovil z člunu. Děti jsme vzali s sebou. Vnuka, dceru a mladšího syna, abychom se projeli v člunu po řece. Není možné vyjet si s člunem na řeku, a nenarazit na ty lehkomyšlné, špinavé, neslušné, napůl nahé lidi, kteří tam u řeky byli. Vedle nás projížděl člun s dvanácti- až čtrnáctiletými chlapci. Každý měl plechovku piva a cigaretu. Říkají tomu: „Bavit se“. Ó! Jak dlouho může svět s takovým systémem ještě obstát?

Aby zapudili obavy, že po smrti půjdou do pekla, dělají následující: Jdou a přistoupí k této cisterně udělané lidmi. Tento druh lidí patří k těm cisternám. Není to nic jiného než houf, nečistých a špinavých světských pulců. Sjednocují se s tím, neboť již má stará matka říkávala: „Rovný rovného si hledá.“ Nechtějí přijít k pramenu a aby byli očištěni od života v hříchu. Chtějí žít venku a stále ještě mít svědectví, že jsou křesťany. Proč? Oni Jej, ten pravý pramen radosti, života, dokonalého života a spokojenosti opustili. To je důvod, proč to dělají a chtějí přistoupit k nějaké věci. Tam jsou již lidé, kteří jsou také o těchto věcech přesvědčeni.

Nedávno jsme navštívili s bratrem Fredem, s bratrem Tomem a s celou skupinou známý baptistický sbor v Tucsonu, abychom zjistili, zda bychom tam našli něco, co by nás trochu občerstvilo. Kazatel se odvolával na lid z Egypta, který před vyjitím jedl česnek apod., a později se tam chtěli vrátit, aby to opět mohli jíst. On řekl: „Tak je to také s lidmi dnes.“ Každý z nás jsme řekli „Amen“. Takovou skupinu jsem ještě nikdy neviděl. Celý sbor již nehleděl směrem ke kazateli, ale otočili se, aby viděli ty, kteří řekli „Amen“. Zdálo se, že je to k smrti vyděsilo. Tohle neznali. David ale řekl: „Chvalte Pána s radostí! Chvalte Jež s harfou a s citerou. Všechno, co má dech, vzdej Pánu čest. Čest buď Pánu!“ Bůh se raduje ve Svém lidu. Učte se všichni ke všemu, co je správné, říkat „Amen“.

Proč se od tohoto systému a cisterny světa neodvrátíte k tomu věrnému systému Božím, který je artéská studna – Ježíš Kristus? Proč se neobráťte k Němu, kde je Bůh naše přetékající plnost radosti, překypující plnost chvály, překypující plnost spokojenosti. Uklidnění mých nervů přichází od Boha. Když jsem vnitřně rozerván, nalézám uspokojení v Kristu. Ne v cigaretě, ne ve věcech světa, ne v přijetí vyznání víry, nýbrž v tom, že nalézám Jeho, zaslíbené Slovo. ON řekl: „*Jestliže odejdu, pak se vrátím, abych vás vzal k Sobě.*“ V tom nacházím radost. ON je mou radostí.

Dnes se říká, že přistoupením k těmto věcem a semknutím ve Světové radě kostelů se vytvoří lepší místo, aby v něm žili. Můj názor je, že si vytvoří lepší místo, aby v něm hřešili. To všechno je tak jako tak hřích, ne, aby v tom žili, ale naopak v tom zemřeli. Vytvoří místo, kde hřeší, místo toho, kde se žije.

Všecko, co je mimo Ježíše Krista a Jeho Slova života, je děravá cisterna. Vše, čím se pokoušejí to nahradit; všechno, co se snažíte dělat, abyste našli pokoj; všechno, co se snažíte dělat, abyste našli útěchu, každý druh radosti, který přijímáte jako náhradu za to pravé kdoví odkud, je děravou cisternou plnou špíny. ON dává dokonalou spokojenost.

Vzpomínám si ještě na jednoho „zelenáče“, který v létě před několika roky, stál před zadními dveřmi, když jsem vcházel dovnitř a řekl mi: „Vždyť o těch ženách, co mají šortky a podobné věci, mluvíš stále jen proto, že jsi starý muž. To je ten důvod,” mnil.

Řekl jsem: „Podívej se. Kolik je ti let?”

Odpověděl: „Sedmadvacet.”

Na to jsem řekl: „Když jsem byl o mnoho let mladší než ty, již jsem kázal totéž.” Našel jsem pramen spokojenosti. ON je mou částí. Amen! Pokud On se o mne stará, pak je to něco krásného. Mé umění je hledět na Něho, sledovat dílo Jeho rukou a vidět, co On činí. Neexistuje jiný pramen, o němž bych věděl.

*Ó, ten vzácný proud, napravuje všechnu škodu;
zde má duše odpočívá v krvi Beránka Ježíše.*

*Jest pramen krvi naplněn, jenž proudí z Kristových ran.
A kdo se do něj ponoří, je zbaven poskvrn svých.*

Řeknu vám, že neznám jinou studnu, než tento pramen. Ten mě očistil, když jsem byl špinavý. Zachovává mě čistým, neboť bych chtěl žít v Jeho blízkosti a tuto čerstvou vodu pít, která naplňuje moji duši radostí. I když jsem tak stísněný, a myslím, že již nemohu dál, a nemohu již nikam jít, mohu pokleknout, prsty ukázat na Jeho zaslíbení a říci: „Pane, můj Bože, Ty jsi má síla, Ty jsi má spokojenost, Ty jsi mé všechno ve všem.” Již cítím, že v nejhlubším nitru začíná něco prýštit, a já se opět z té sklíčenosti dostávám.

Je mi nyní přes padesát let, časně ráno se probouzím, a víte jak to je: člověk se stěží dostane z postele. Ó, již to jde těžce. Když někdo zaklepe na dveře, nebo mi Billy řekne, že je někde nějaká nouze a já tam musím jít, pak si myslím: „Jak to mám udělat?” Snažím se vytáhnout nohu ven a myslím přitom: „TY jsi pramen, který mne naplňuje silou.” Amen. „Má síla a má pomoc přichází od Pána. Ty jsi mou artéskou studnou, Ty jsi mé mládí.” „Ti, kdo čekají na Pána, dostávají novou sílu, jim narostou křídla jako orlovi, takže běží a neunaví se, putují a neslábnou.” „Pane, můj Bože, je mou

povinností jít. Jsem povolán, abych konal svoji povinnost.” A víte, pak to začne ve mně proudit.

Před několika dny jsem měl shromáždění ve městě Topeka v Kansasu. Tam byl mladý muž, mladý kazatel; jeden z těch, kteří mne nejprve podporovali. Bratr Roy, který tu sedí, si na to místo vzpomíná. Tento kazatel tam byl pohřben pod zřícenou střechou. On umíral. Měl prasklá játra, slezina nebyla na svém místě. Zřítily se na něho tuny.

Seděl jsem u snídaně a rozmlouval se svou ženou. Řekl jsem: „Ženo, víš, co by udělal Ježíš, kdyby tu byl?”

Řekl jsem: „Když on mě podporoval – věřím tomu slovu – tak tím podporoval Krista.” Pokračoval jsem: „To je dábelický trik. Kdyby tu byl Ježíš, šel by tam a položil na něho Své svaté ruce. Ten muž by byl uzdraven. Nesejde na tom, zda má prasklá játra – on by byl uzdraven, neboť Ježíš by tam vešel a věděl by, kým On je. ON věděl o Svém povolání. Písmo by bylo ospravedlněno, a On potvrdil, že věděl, kým byl. O tom nebyl ani stín pochybnosti. ON by na něho položil ruce a řekl by: ‚Synu, buď zdrav. Jdi!’”

Řekl jsem: „V pekle není dostatek ďáblů, kteří by tohoto muže potom mohli zabít. Byl by uzdraven.” „Ale...“, mínil jsem, „...vidíš, miláčku, byl to Ježíš, svaté Boží ruce. Já jsem hříšník. Narodil jsem se skrze pohlavní pud. Můj otec a matka byli oba hříšníci. Já prostě vůbec nejsem dobrý. Ale víš, jestliže by mi Pán dal vidění a poslal mne tam, pak by to bylo jiné. Šel bych tam, položil na něho ruce a on by vstal z lůžka, kdyby mi dal vidění.”

Potom jsem zase myslel: „I kdyby mi bylo dáno vidění, co by na tom bylo jiného? Vždyť bych na něho pokládal tytéž špinavé ruce, modlil by se za něho tentýž muž se špinavýma rukama.”

Pak mi přišla tato myšlenka: „Jsem Jeho reprezentant. Potom Bůh nevidí mne. Ta krev Spravedlivého leží na oltáři a přimlouvá se za mne. ON je všecko, co potřebuji. ON je má modlitba, můj život.”

Řekl jsem: „Přichází v úvahu jediné, abych na něho mohl položit ruce, neboť víru dostávám skrze vidění. Ale táž víra bez vidění by způsobila totéž. Tak sám na sebe hledím jako na nic, a na Něho jako na všechno ve všem. ON je můj život; On je ten, kdo mě pověřil. Mě neposlala žádná denominace, On mě poslal. Haleluja! Jdu v Jeho jménu a položím na něho nyní ruce.” Šel jsem tam, položil jsem na toho muže ruce, a ještě téhož večera byl dokonale zdrav ve shromáždění. Amen! Ó ano, on je ten pramen. Jiný pramen neznám. Nic kromě Ježíšovy krve.

Jsem odporný chlap; jsem odpadlík; to je každý z nás. Ale před Bohem jsme dokonalí. „*Dokonalí buďte, jako je váš Otec v nebesích dokonalý.*” Jak to může být? Protože nás tam jeden Dokonalý zastupuje. Tento pramen, který smývá

všechny mé hříchy, je tam denně a čerstvý – ne odstálá voda, nýbrž denně čerstvá. ON je ten pramen.

Na závěr bych chtěl říci ještě následující. Všechno ostatní jsou děravé cisterny, z nichž nakonec vyteče všechno, co dáte dovnitř. Jestliže svoji naději, čas a všechno ostatní vsadíte do některé z těchto zahnívajících cisteren, o nichž Pán říká, že jsou děravé – Bůh řekl, že jsou děravé – ty propustí všechno, ať dáte dovnitř cokoli. S nimi se nedostanete dál, neboť všechno propustí. ON je jediná cesta k pravdě, k životu, k věčné radosti a věčnému pokoji. ON je ten jediný a jediná cesta tam.

Ježíš Kristus je nevyčerpatelný pramen života. Proč? Kdo On je? Slovo. Totéž. Slovo, život, pramen, tentýž včera, dnes a až na věky. Pro pravého věřícího je největší radost, život, největší spokojenost v Kristu. Žádné pumpování, tahání rumpálem, přistupování, čerpání – prostě věřit a odpočívat; tím On je pro věřící.

Je to jako s otcem Abrahamem; on se s ničím netahal; netrápil se; nestaral se – měl Slovo! Ležel na prsou El Šadaje. Když Abrahamovi bylo skoro sto let, zjevil se mu Bůh a řekl: „*JÁ jsem ten všemohoucí* (židovské slovo na tomto místě je El Šadaj a znamená to „Bůh s prsy“.) Jsi starý a tvá síla pominula. Ale opí se o Má prsa. Živ se nabírej sílu z tohoto pramene.” Amen! Proč se tak živil? Kvůli novému tělu. Měl dítě se Sárrou a po padesáti letech měl šest synů s jinou ženou.

Ó, On byl El Šadaj. Starý zákon ukazuje, co On činil, Nový zákon říká, co bude činit. Amen! Ten Starý také.

Nyní je přenos zřejmě u konce. Proto si pospíším, a rychle skončím. Než to udělám, chtěl bych říci ještě tohle: Jednou jsem měl dobrý příklad toho. Byl jsem na hlídce. Mnozí lidé zde z okolí Georgetownu a Miltownu věděli, že tam byl v horách pramen. Byla to artéská studna. Proud vody stříkal čtyři až pět stop vysoko. Stále tryskal a vytvářel jezero. Kolem rostlo množství máty. Když jsem měl žízeň, chodíval jsem k tomuto prameni. Lehl jsem si a jednoduše pil, a pak jsem se posadil, znovu se napil a čekal. Rok za rokem jsem k tomu zřídлу chodíval. Nikdy z něho nepřestávala téci voda, ať v zimě nebo v létě. Nikdy nezamrzalo. Pramen nikdy nemůže zamrznout. Ó ne! Ó ne! Nezáleží na tom, jak je chladno, nezamrzne. Cisterna zamrzne; a stačí malý mráz. Ale ne něco, co je v pohybu, má v sobě život a neustále se pohybuje. Artéská studna se nedá zastavit. Je jedno, jak v nějakém místě může Duch být utiskován – pramen je stále živý. Žijte u tohoto Pramene.

Sledoval jsem, že kdykoliv jsem tudy procházel, ta voda byla čerstvá, a nikdy nebylo třeba se starat, jestli ještě poteče, až tam dojdu. Prostě tekla.

Jeden starý farmář mi vyprávěl: „Z něho pil již můj pradědeček. Nebylo jí“, říkal: „Je to stále stejný pramen, z něhož proudí voda a vlévá se do Modrého jezera.“

Myslel jsem si: „Ó! Jaké krásné místo u vody.“ Zašel jsem si jednu míli, jen abych se tam dostal, neboť to bylo tak nádherné, napít se z něho. Ó, jaká dobrá voda to byla! Jestliže jsem v Arizonské poušti, stále na to vzpomínám: Kdybych si tak mohl zase lehnout u toho nádherného pramene. Je to totéž, jako když David jednou řekl: „Ó, kéž bych se mohl opět jednou napít z toho pramene!“ Kdyby se tam mohl dostat.

Jednoho dne jsem se tam posadil, a se mnou se stalo něco zcela zvláštního. Řekl jsem: „Co tě tak obšťastňuje po celý čas? Přál bych si být také tak šťastný jako ty. Ještě nikdy jsem neviděl, že bys byl smutný, po celý ten čas co sem chodím. V tobě není vůbec nic smutného. Vždy jsi plný radosti, poskakuješ, tryskáš, stále jsi v pohybu, ať je zima nebo léto, ať je zima nebo horko, ať je jak je; vždy se raduješ. Jak je to možné? Je to proto, že z tebe piji?“

„Ne!“

Řekl jsem: „Možná proto, že z tebe pijí zajíci, a ty to máš rád.“

„Ne.“

Ptal jsem se dále: „Co způsobuje, že z tebe voda tak proudí? Co tě dělá tak šťastným? Jak je možné, že jsi stále radostný?“ Znovu jsem ptal: „Je to proto, že z tebe pijí ptáci?“

„Ne!“

„Protože já z tebe piji?“

„Ne!“

„Proč jsi tedy tak plný radosti?“, chtěl jsem vědět.

Kdyby mi ten pramen mohl odpovědět, řekl by: „Bratře Branhame, není to proto, že ty piješ, přesto, že si toho vážím, nebo protože se starám o ptáky. Jsem k dispozici všem, kdo chtějí pít. Stačí jen přijít a pít. Co mě ale tak obšťastňuje, není, že to jsem já, kdo prýští, nýbrž něco je ve mně, co mě pudí. Je to něco, co způsobuje prýštění.“

Tak je to také s životem Duchem naplněným; jak řekl Ježíš: „*Voda, kterou Já jim dám, bude pramenem vody, který prýští k životu věčnému*“ – tryskající překypujícím pramenem, z něhož neustále plyne voda. Ať je zbytek Církve nahore nebo dole – jste přesto u pramene. Proč se chcete spokojit s některým z těch starých denominačních systémů a cisternou plnou parazitů a vším možným, a pít ze stojatých vod, když jste pozváni k Pramenu, ke Zřídlu!

Myslím na to, jak se to tlačí ven, vyráží skokem, žbluňká, směje se, raduje, poskakuje a veselí se, ať je chladno, prší, ať je horko a sucho, i když celá země vyschla, tryskal jako vždycky, neboť tryská z hlubin, z útrov skály.

Ó, chci žít u tohoto pramene. Berte všechny ty své lidské systémy a ty stojaté tůně nebo nádrže, když chcete, ale já půjdu k tomuto pramenu. Půjdu tam, kde se On v plnosti vylévá. ON je má radost; On je můj život; On je má síla; On je má voda; On je můj život; On je můj Uzdravovatel; On je můj Zachránce; On je můj Král. Všechno, co potřebuji, nacházím v Něm. Proč bych měl jít za něčím jiným?

Bratře, sestro, nechcete přijít dnes večer k tomuto pramenu? Nechcete? Jestliže tam ještě nejste, nechcete to dnes večer přijmout, zatímco skláníme hlavy?

Děravé cisterny, které propouštějí vodu a vpouštějí svět – špínu chlévů a uplynulých časů. Proč dnes večer nepřijmete tento Pramen, zdroj naplněný krví, která tekla z žil Emmanuelových, a kde se všechny tyto věci nemohou usadit? Necht' nám dnes večer Bůh pomůže v této vyschlé a žíznivé zemi, jak to řekl prorok: „ON je silná skála v divoké bouři.” ON je ten Pramen. Nechcete ve svém srdci k Němu dnes večer přijít, zatímco se modlíme?

Drahý nebeský Otče, neexistuje jiný pramen, jak právě hudba hraje: „Zde má duše spočívá v krvi Beránka Ježíše.” Tam jsem se narodil, tam jsem vyrůstal, tam chci žít a umřít, a být vzkříšen v Jeho přítomnosti. Necht' stále jsem v Jeho přítomnosti, Pane, neboť nevím o ničem jiném, žádném vyznání víry, žádném zákoně, žádné lásce – o žádné lásce kromě v Kristu, žádném vyznání víry, jen o Kristu, o žádné knize kromě Bible, žádné radosti mimo té v Něm – o ničem jiném. Ó Bože, jestliže by On byl ode mne vzat, nezáleželo by na tom, kolik bych toho měl ze světa, všechno by bylo jen smrt. Chodil bych kolem s rukama nad hlavou. Kdyby mi byl On vzat, byl bych ztracen, Pane. Ale nechť Jej přebývat ve mně, potom je prosinec tak příjemný jako květen, pak nás neruší ani horké nebo suché místo. Ani sama smrt by nebyla vítězem. Chceme mít Jeho, Otče. Daruj Jej každému věřícímu zde v překypující míře, neboť v tomto sále vydrželi.

Mnozí z nich musí ještě dnes večer odcestovat, aby se dostali domů. Necht' mají toto na mysli: „Já žiji u tohoto pramene. Žiji zde a piji hodinu za hodinou čerstvou vodu od Něho.”

Jestliže to ještě neobdrželi, necht' Jej nyní přijmou, aby tento pramen mohli vzít s sebou. „*JÁ budu s vámi; budu s vámi až do konce světa.*” Dej tyto věci, Otče.

Zatímco máme hlavy ještě skloněné, ptám se, jestli je tu dnes večer někdo, kdo by chtěl říci: „Pane, veď mne nyní k tomuto pramenu. Nepřišel jsem jen proto, abych slyšel, přišel jsem, abych něco našel. Přišel jsem, abych našel Tebe, Pane. Potřebuji Tě dnes večer, přijď nyní do mého srdce. Učiň to, Pane.“? Kolik jich je? Bůh vám požehnej. Pán požehnej každého.

Otče, Ty jsi viděl ty ruce, které se zvedly a i těch, kteří stojí, jsou ve vedlejších místnostech a také venku. TY jsi je viděl, Otče. Prosím, abys jim dal všechno, co potřebují. Možná, že pili ze staré cisterny, Pane; možná, že to bylo jen přerušení na poloviční cestě, tam, kde někdo kopal nějakou cisternu. Ta je zamořena vším možným učením, které Slovo zapírá. Prosím, ó Bože, aby dnes večer přišli k Němu, k tomuto prameni – který je pramenem života. Daruj to, Otče. Předávám ti je nyní ve jménu Ježíše.

TY jsi mi řekl: „*Jestliže v Mém jménu budeš o něco prosit, pak se to stane.*” Pane, neprosil bych o to, kdybych nevěřil, že se to stane. Pak bych to řekl jen ze zvyku. Ale já za ně prosím upřímně. Modlím se za ně a věřím, že jim dáš, co jsi zaslíbil.

Dnes večer je vedu pryč od cisterny. Vedu je z místa, kde pili, kde nebyli uspokojeni, k tomuto prameni. Činím to ve jménu Ježíše Krista.

Oni patří Tobě, Pane. Necht' nyní pijí živou vodu od Tebe, z pramene živé vody. Prosím o to ve jménu Ježíše. Dej to, Pane. Amen.

*Ó, vzácný je ten proud
napravuje všechnu škodu;
zde má duše spočívá,
v krvi Beránka Ježíše*

*Co mě z hříchu očistí?
Jenom krev Ježíše Krista!
Kde je pro mne uzdravení?
Jenom v krvi Beránka Ježíše!*

Ó Ježíši, uzdrav tyto lidi, Pane! Dej to, Pane. Prosím ve jménu Ježíše, abys to učinil, ó Bože. TY znáš všechny věci.

*Zde má duše spočívá,
v krvi Beránka Ježíše.*

Přemýšlejte o tom! Nevím o jiném prameni, neznám nic jiného než Jeho. Nežádám o nic jiného, než znát Jeho. Nic než krev Ježíše.

*Ó vzácný je ten proud,
napravuje všechnu škodu;
zde má duše spočívá,*

v krvi Beránka Ježíše.

Podějme si ruce, zatímco to zpíváme ještě jednou. Milujete se vzájemně? Je tu někdo, kdo má něco proti někomu druhému? Jestliže ano, potom jděte a dejte to do pořádku. Udělejte to. Neodcházejme odtud tak. Jestliže něco proti někomu máte, jděte tam a dejte to do pořádku. Máte nyní příležitost jít a říci: „Bratře, sestro, řekl jsem něco o tobě. Něco jsem si myslel. Nechtěl jsem to udělat. Odpuť mi.“ Tak to má být. Mějme tento pramen vždycky mezi sebou.

*Zde má duše spočívá,
v krvi Beránka Ježíše*

*Ó vzácný je ten proud,
napravuje všechnu škodu;
zde má duše spočívá,
v krvi Beránka Ježíše.*

Ó, není On nádherný? Žádný jiný pramen. Nechceme se smísit s jinými věcmi. Oddělujeme se, svět jsme nechali za sebou. Nechceme již česnek z Egypta a dřevé cisterny. Jsme na pouti s Pánem Ježíšem, s udeřenou Skálou, jíme manu, která přichází shora – jíme andělský pokrm a pijeme ze Skály.

*Zde má duše spočívá,
v krvi Beránka Ježíše.*

Skloňme hlavy a modleme se, aby Bůh každého z vás požehnal bohatě, aby Jeho milost a milosrdenství s vámi bylo během nadcházejícího týdne, a když se stane, že by někdo z vás měl přejít za oponu času, pak myslíte na to, že je to jen několik hodin spánku a odpočinku, než se zase shledáme. Myslete na to, že ti, kteří ještě žijí a pozůstanou, nepředědou ty, kteří spí, neboť pozoun Boží, ten poslední pozoun zazní – šestý již zazněl. Poslední pozoun, jako i poslední pečeť bude příchod Páně; ten zatroubí a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Do té doby jen odpočívají.

A kdyby vám měla být způsobena újma, pak zpívejte:

*Táhněme v Ježíšově jménu
On je dobrá zástita;*

v Nĕm porazíme nepřátelské vojsko!

Ďáblové budou prchat. Myslete na to, doufáme, že vás tu příští neděli ráno opět uvidíme. Přiveďte s sebou nemocné a trpící. Budu se za vás modlit. Vy se modlete za mne. Uděláte to? Řekněte „Amen“. Budu se za vás modlit, aby vám Bůh požehnal.

*Ó, jak sladce to zní,
když srdce o Ježíši zpívá!
Ó, jak sladce to zní,
když srdce o Ježíši zpívá!*

*Zpívej mocně v Ježíšově jménu,
odvážně dejte svědectví o Jeho slávě,
až dospějeme k zástupu,
který se korunován před Ním sklání.*

*Ó, jak sladce to zní, (není to vzácné jméno opravdu milé a drahé?)
jestliže srdce o Ježíši zpívá!
Ó, jak sladce zní,
když srdce o Ježíši zpívá!*

Je to vždy tak těžké od vás odcházet, přestože vím, že je vám nesnesitelné horko. Ale je to prostě něco zvláštního. Zpívejme ještě jeden verš. Chcete? **Bud' žehnán svazek ten.** Kolik vás zná tuto starou píseň? Před lety jsme ji zpívali často.

Dnes večer myslím na to, že z těch stovek zůstali jen dva, kteří tuto píseň zpívali s námi zde v kapli, když jsme si podávali ruce. Bud' žehnán svazek ten. Mnohé z nich jsem pochoval na místním hřbitově. Oni čekají. Já je zase uvidím. Tu a tam je vídám ve vidění, když hledím za oponu času. Jsou tam. Skloňme hlavy, zatímco zpíváme.

*Bud' žehnán svazek ten,
jenž v Kristu víže nás,
a kruh náš zůstaň sjednocen,
jak v nebi bude zas.*

Spojených proseb hlas

*před Otcův trůn chceme vznést
neb jedna snaha vede nás,
i cíl náš jeden jest.*

Zatímco máme hlavy skloněné, předávám bohoslužbu kazateli, aby ukončil modlitbou.